

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

תוכן העניינים

בדיבור אחד

\\ שידוכים

במרכז הפרשה שלנו יש את נושא השידוכים, מה זה שידוך?

המילה שידוך מתרגמת את המושג 'רגיעה'. כמו שאונקלוס מתרגם את המילים שמתארות את המצב אחר המבול "ושקטה הארץ" - ושדיכת ארעא.

מרגע שאדם עומד על דעתו הוא מחפש שידוך, רגיעה. יש בו סערה וחוסר שביעות רצון והוא מחפש מחסה. מבקש משהו שירגיע את רוחו.

נושא השידוכים מסמל בעצם את כל סוגיית ההתקשרות שבין יהודי להשם יתברך.

משמעות המושג 'תפילה' זה להיות בקשר עם ה'. הקשר הזה יודע תמורות ושינויים, יש עליות וירידות. החיים שלנו מורכבים מרקעים שונים ובכל פעם נדרשת התחברות מסוג שונה. זה מקופל במילה 'תפילה', מלשון 'נפתולי' אלוקים נפתלתי, כמו 'עיקש ופתלתול'. מטרת התפילה לגרום לך להתפתל

<<<

בדיבור אחד

- שיחה קצרה מענייני דיומא

למה לפעמים קשה כל כך בשידוכים?

1

חיים שיש בהם

- פשוט לחיות עם השם

הפחד - יכול להיות מונע, או מניע...

3

תזכורות

- הארות ורעיונות בתמצית מעשית

יציאה מגבולות הגלות לגאולה

6

מעשיות משנים קדמוניות

- ספורים משנים חיים

אתה בחור או נשוי?

7

ניסים ניסופים לדעת בארץ דרך

יו"ל ע"י 'ניסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1
עורך:
הרב ישראל מאיר גלינסקי

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 053-312-2415
או במייל: 66646201@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל בכתובת
66646201@gmail.com

קו ניסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים
של המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

ימי שני

'כתבו עליך בפרשה'
בביהמ"ד 'קרוב השם' שעי" בית הבנסת 'איתן הנחל'
רח' חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1
בשעה 20:00

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה סו (בשעה 20:30)
שיחת חברים על התורה (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 הר השלום בני ברק

מוצאי שבת קודש

ללוות את המלכה ולהשיב את הנפש
הטודות והרמזים שמאחורי הסיפורים
רח' עובדיה הנביא 12 רמת בית שמש ג' 2
בשעה 21:00

קבלת קהל

ניתן לתאם בפל: 058-320-1618
בין השעות 19:00-22:00

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעכנים בקו ניסופים 02-664-6201

● בדיבור אחד / המשך

\\ שידוכים

<<<

יעקב אבינו סובל הרבה מאוד
בשביל השידוך שלו, אבל בסופו
של דבר הוא יוצא מבית לבן
כאשר עם שלם צועד אחריו -
ארבע אימהות ואחד עשר ילדים,
התשתית של כל עם ישראל.

מה סוד הצלחתו?

יעקב אבינו מנחיל לנו כלל ברזל:
בכל מצב אליו אתה נקלע, עליך
לזכור כי את המצב הזה וכל מה
שקורה בו הכין עבורך ה', והוא זה
שמשגיח עליך במצב הזה, והוא
לבדו מחייה אותך ואת כל מה
שמתרחש איתך במציאות הזו.

והעיקר - יש לך תפקיד ומטרה
והקב"ה מצפה שתתמקד בה.
התפקיד הוא למצוא את ה'
ולהקדיש את תשומת הלב לרצון
האלוקי המיוחד הטמון במצב זה
ומיועד אך ורק עבורך.

וכעת שים לב. הסערה והחוסר
שקט קיימים כל עוד לא מצאת
את ה' המסתתר במצב הזה, מיד
כשתמצא אותו תהיה רגוע נוכח
ומחובר, זה נקרא למצוא את
השידוך. ■

תמיד סביב ה' ולהתעקש לשמור
איתו על קשר.

האבות הקדושים תיקנו שלוש
תפילות ביום, בשלושה חלקים
שונים. התפילות הללו הם תוצאה
של חיפוש אמיץ ועיקש. הם
חיפשו את ה' ביום ובלילה, וגם
בצהרים, והתפילות מבטאות את
החיפוש הזה.

תפילה היא בדיוק כמו שידוך.

אתה נקלע על כורחך למצבים
שמחייבים אותך לקרוא לה',
לחפש אותו, לצעוק אליו, לבכות,
לשיר ולהודות, להתחנן.

בפרשת השבוע יעקב אבינו
עוזב את בית אביו, את הסביבה
המוכרת השמורה והקדושה, והולך
לחרן - המקום ממנו סבא שלו,
אברהם אבינו, יצא כדי ללכת
לארץ ישראל. הוא שב לשם כדי
למצוא שידוך.

את השידוך הוא מוצא אבל המחיר
יקר מאוד, במשך שנים רבות הוא
נאלץ לעבוד אצל גדול הרמאים -
לבן הארמי.

חיים שיש בהם

לפרוץ את החומות? [פרק טו]

- כדי לצאת מתקיעות, צריך לזהות מה הם הגבולות שסוגרות עלי
- בפרק זה נלמד על הגבולות השונים, ואיך לפרוץ אותם • וגם נלמד על הגבול המרכזי שהוא 'הפחד', ואיך להפוך אותו למניע במקום למונע...

נוח. אזור הנוחות לא מצריך תזוזה או מאמץ, וההתמכרות לאזור הזה היא סתירה להתפתחות, לצמיחה, ואפילו רק לרצונות וכיסופים. הכיסופים והגעגועים מייסרים וגורמים לחוסר נוחות, ומכאן גודל חשיבותם.

הגבול השני נקרא 'חברה מרגיעה'. אחת הסיבות המרכזיות שגורמות לאדם להיות תקוע, טמונה בסביבה ה'מרגיעה'. בכל פעם שאדם מתעורר לעשות איזה שינוי משמעותי, הוא מקבל פידבק מהחברה והסביבה הקרובה שאומרת לו: למה זה חסר לך, ולמה אתה חייב להיות שונה, ולמה להרוס את מה שיש לך, ולך תדע מה יש בחוץ. גם אם המילים הללו לא נאמרות בפירוש, אבל ישנו תדר חברתי שאומר: 'הנח, הנח, למה לך', והיא מופיעה בכל מיני וריאציות.

המנגנון הזה קיים בכל חברה, ובכל פעם שמתעורר למישהו רצון לשינוי משמעותי, המנגנון הזה מתקומם נגדו ומושך אותו בחזרה. כל מי שהשתחרר פעם מאיזה מצב חברתי שתקע אותו, מכיר היטב את החוויה הזו. זה יכול להיות אפילו אנשים חשובים ו/או חברים טובים, ובכל זאת הם מנסים למנוע אותו, לפעמים אפילו בטענת בגידה. כי אם אתה יוצא זה אומר שאנחנו לא בסדר.

העצה לזה, היא לערוך מבחן קצר לאותו טיפוס מרגיע. ולשאול אותו שתי שאלות פשוטות. הראשונה: האם יש לך משהו אחר להציע לי? והשניה: ממה 'אתה' פוחד? אני הרי נמצא במצוקה ומרגיש תקוע. אז אם ההרגעה שלך באה לסייע לי, ולמצוא בעבורי פתרון, אדרבה. אבל אם אין לך מה להציע לי, אינך אלא בא

במסגרת העיסוק במדור זה בעניין הפרנסה, נוכחנו לראות בפרקים האחרונים שההתמודדויות בעניין הפרנסה ובשאר תחומי החיים, אינם בטעות או לחינם, אלא יש בהן משמעות, ויש להן מטרה. במסגרת זו למדנו אודות מהות הגלות והתועלת שבה. ראינו שלכל לידה והתפתחות מוכרח להיות שלב קודם של עיבור, ואם מנסים לסיים אותה טרם עת - עלולים לאבד את מה שהיה אמור להיוולד ממנה. מאידך, כאשר מגיע שלב הסיום של העיבור, צריך לראות שלא להישאר שם אלא לצאת ולהתקדם. ובוה נעסוק בפרק הנוכחי.

גבולות הגלות

בכדי לצאת מגלות לגאולה ומעיבור ללידה, חשוב עד קריטי להבין את הגבולות שיצרו את הגלות. גלות מעצם מהותה, הינה הימצאות בתוך מתחם מוגבל, ולכן בכדי לצאת מהגלות צריך לזהות את הגבולות, להבין אותם ולסמן אותם, ורק אז אפשר לפרוץ אותם. בכל גלות או שבי, הדבר אותו השוכה הכי לא רוצה שנדע הוא: מה הם הגבולות וממה הן מורכבות, כי ברגע בו תדע אותן, תוכל לפרוץ החוצה. כל כוחו של הגבול הוא מכך שלא מבינים אותו ולא מכירים בו. ולכן, ננסה תחילה לזהות את אותם גבולות.

בפרק זה נעסוק בכמה דברים שמהווים 'גבול' וחומה, ויוצרים את הגלות הבלתי רצויה. הדבר הראשון שמשמש כגבול, והרחבנו אודותיו בפרק הקודם הוא 'אזור הנוחות'. אדם נוטה להישאר במקום שנח לו, ולכן חשוב לזכור היטב את המשפט המכונן 'אם נוח לך, כנראה שאתה בגלות'. נוחות אינה בהכרח טוב או נעים, אלא

למנוע ממני ישועה. כנראה שהתזווה שלי מעוררת בך פחד ומחייבת אותך גם כן. ובכן שאלתי: ממה אתה מפחד, ומה יש לך להציע לי. המבחן הזה יכול לסייע לזהות כיצד החברה המרגיעה הזאת בסך הכל משמשת כגבול חונק, וכך להשתחרר ממנה ולומר: אני מכבד אתכם, אבל גם רוצה להתקדם.

גבול הפחד

הגבול השלישי והמרכזי הוא הפחד. לא רק החברה המרגיעה חוששת, אלא גם אני בעצמי. הפחד הוא המחסום הכי דומיננטי, הכי ארוך טווח, והוא משמש כחומה הכי ארוכה ומרשימה שסוגרת על רוב האנשים בעולם. בשורות הבאות נלמד אודות הפחד, ונראה שהוא לא בהכרח רע, אלא שבמקום להגביל אותי הוא זה שאמור דווקא להוביל אותי למקום חפצי. לא נעסוק ב'איך לצאת מהפחד' אלא אדרבה, איך להפוך אותו ממה שתוחם ומגביל אותי, למה שמגדיר לי את השטח של החירות. במקום שהוא יגדיר לי מאיפה אסור לי לצאת, הוא יגדיר לי מדויק להיכן אני אכן נצרך להגיע.

תחילה נגדיר את הפחד. הפחד הוא תמיד מפני העתיד, ולעולם אינו שייך להווה. בהוה יכול להיות קשה, סבל, רע, ואף בלתי נסבל - אבל לא פחד. ההווה הכי מסייט שיש אינו 'מפחיד'. הפחד שייך רק למה שעדיין לא היה, והוא נגזר מחוסר וודאות. אדם לא פוחד מכאב, אלא מחוסר הידעה 'איזה כאב זה יהיה' ובאיוז צורה הוא יצטרך לחוות אותו. כשכבר כואב, אז כואב אבל לא מפחיד, אבל כשעדיין לא כואב, יכולים להיות המון פחדים כי כל האפשרויות פתוחות והכל יכול לקרות, ולכן הכאב יוצא מהקשרו.

וזה הסיבה אצל רוב האנשים לכך שהם לא יוצאים מתוך המקום התקוע שלהם למקום יותר טוב ונכון. כי בתחום המוכר, הכל ברור ויש בו וודאות. אבל מחוצה לו שורץ חוסר

וודאות ענק ממדים, וזה מפחיד. אדם נמצא במקום באיזור איקס, ולא טוב לו שם. הוא רואה בעיניו יעד שבו יהיה לו טוב. עבודה טובה יותר או מעמד נחשק, או דירה נוחה. ובכן, מה מפריד בין המקום הנוכחי לבין אותו יעד? שטח ענק של הפקר ושל חוסר וודאות, שאני לא יודע איך לחצות אותו, ולכן מעדיף לוותר ולהישאר כאן.

בשלב הזה רוב האנשים נושרים, ונותרים תקועים. עשו פעם נסיון על עכברים; הכניסו אותם לתוך טבלה לא סגורה, אבל הטבלה הייתה מוארת ומחוצה לה חושך מוחלט. והנה העכברים מתרוצצים בתוך הטבלה ימינה ושמאלה כמו מסוממים, אבל לא מעזים לצאת החוצה. זה בדיוק מה שקורה לנו הרבה פעמים; נוח לנו להתרוצץ כחזוי תזוית בתוך הטבלה התוקעת, ובלבד להישאר בתוך האור והמוכר, ולא להיפגש עם החושך והבלתי מוכר.

היעד או הדרך

חוסר וודאות היא החומה הכי גבוהה בעולם שמחזיקה הכי הרבה אנשים בתחומה, ואף אחד אינו מעז לחצות אותה ולברוח. למרות שלא עומד שם אפילו זקיף אחד. על פי רוב אנשים מעדיפים להיות תקועים באותו מקום, להתלונן עליו כל היום, אך לא לזוז, וכל זאת בכדי לא לפגוש חוסר וודאות. הפחד הוא טוב, כי הוא מנגנון הרתעה שנועד לשמור עלינו. אז כל עוד הוא שומר עליך הוא טוב, הבעיה מתחילה כשהוא 'שומר עליך שלא תצא'... הבדל דק אך תהומי.

וכאן חשוב להבדיל בין שתי סוגי פחדים; פחד מהיעד או פחד מהדרך. כשאדם חושש מהיעד, זהו פחד טוב וחיובי, כי אכן עליו לבדוק האם היעד סתם נראה מגרה או שאכן הוא טוב עבורי. והפחד מעורר אותי לבדוק היטב את הנתונים ולשקול אותם ברצינות. אבל אם הגעתי למסקנא שהיעד שהוא אכן

יציאה מגבולות הגלות לגאולה

הבנת גבולות הגלות, כדי לצאת ממנה

א. גבול הנוחות - אדם נשאר במקום שנוח לו. זוהי סתירה להתפתחות.

ב. חברה מרגיעה - כאשר כואב לך, מיד מרגיעים אותך, מתוך דאגה למצבך. אם תנסה

לצאת ולהתקדם, יחזירו אותך למצבך הבטוח.

ג. פחד

פחד, הוא המחסום הכי דומיננטי, שמקבע אדם.

אין פחד מפני ההווה, אלא מפני העתיד, מפני חוסר וודאות.

כאב הרגע, איננו מפחיד, אלא אי הוודאות למה הוא יתפתח. ריבוי האפשרויות מפחיד.

פחד שתוקע

קשה לצאת מתחום וודאות ההווה, אף שהוא קשה, אל העתיד - איך אעשה את המעבר? ונשארים תקועים במקום.

פחד בד"כ שומר, אך בתוך חומת אי הוודאות, הוא שומר שלא תצא.

כדי לצאת מן הגלות, צריך לבחור יעד מחוץ לגלות.

פחד מפני היעד, טוב, הוא יכול לברר אולי היעד איננו מתאים.

פחד מפני הדרך אל היעד, איננו טוב. זהו פחד מאי וודאות בדרך, שמקבע.

דוגמאות לפחד מן הדרך:

א. אם לא טוב לך במקומך ויש לך יעד טוב, אינך הולך אליו, מפני פחד אי וודאות בדרך.

אתה כלוא במקומך, למרות שלא טוב לך שם.

ב. קנאה בפלוני טעונה ברור, אולי אתה רוצה לעשות כמוהו, אלא שפחד הדרך כולא אותך.

ג. יש רצון להגיע ליעד ועם זאת, שואלים, 'אולי לא אצליח' - זהו פחד אי וודאות בדרך.

ד. פחד קדום - שמתעורר מזיכרון העבר בניסיונות דומות. אל תתפתה למפחידים, כמו בעבר.

פחד כסיבה להשתחרר מכליאה ולבחור יעד

פחד מגביל את תחום פעולתך, שם אתה כלוא.

מאידך, פחד מנער ומסמנן את היעדים, שמחוץ לגלות בה את מתבוסס.

היעד נקרא מפחיד, מפני שהדרך אליו מפחידה.

הצב לעצמך יעד מפחיד, כי הוא מחוץ לתחום שאתה כלוא בו.

פחד מייצר מוטיבציה, 'פחד ורחב לבבך' (ישעיה).

ביטול פחד

א. מקום מוכר הוא מקום שרגילים בו ושם אין חוסר וודאות ואין פחד. אך גם אין התפתחות.

ב. דבר שרגילים לעשות - יורדת אי הוודאות ויורד הפחד.

ג. הליכה - יוצרת וודאות ומסירה פחד.

רוב תלונות בני ישראל היו בחגניות, שם התעורר פחד אי הוודאות שאפף אותם במדבר.

צעד מבטל פחד

פחד נובע מריבוי אפשרויות.

צעד ממקד (רק אפשרות אחת) מנציה וודאות ומסיר פחד.

או כדי להגיע ליעד, ולהתגבר על הפחד, צריך להתחיל בצעדים.

צעד מגשים השגחה - נחשון.

טוב ונחשק, והפחד אינו מהיעד אלא מהדרך אליו, זה כבר פחד שלילי שצריך להתגבר עליו.

איך מזהים אם הפחד הוא מהיעד או מהדרך. כמה סימנים: סימן ראשון - אם ברור לי שלא טוב לי איפה שאני, וגם ברור לי מה היעד שאני רוצה להגיע, ובכל זאת אני לא אז אלא דוחה ומתרחץ תירוצים, סימן שאני פוחד מהדרך. סימן נוסף: אדם שרוצה אנשים שעושים פעולות או שינויים והוא כועס עליהם, כנראה שגם הוא רוצה לעשות שינוי אך לא מעז. ואם כך, במקום להתמרמר עליו עליך לבדוק, אולי אתה כלוא בתוך נקודה מוארת ורק פוחד לצאת משם.

דבר נוסף שחשוב לשים לב אליו, והוא יכול מאד לסייע, הוא המחזוריות. אדם במשך חייו עושה כל מיני צעדים, ובכל צעד שכזה הוא נתקל באותם מניעות והתנגדויות. ואם כך, כאשר אתה רוצה לעשות שינוי, ואז מתעורר בך פחד - מעצמך או מהסביבה - כדאי לבדוק אחורה האם בעבר כבר עשית צעד כלשהו, והאם גם אז התעוררו הפחדים הללו. סביר להניח שכבר היו מקרים כאלו; עברת דירה או עבודה וכדומה, ואם כך, כדאי פשוט לחזור אחורה ולראות: מה היה קורה אם הייתי מקשיב לאותם קולות, איפה הייתי היום? ואם כך, מה יקרה לי גם כעת אם אשמע לאותם קולות, ומה יקרה אם אתגבר אליהם ולא אשמע.

גבולות או מטרות

וכאן אנו מגיעים לעיקר הנקודה.

כפי שהקדמנו, אותו פחד שתפקידו

תזכורות

עבודת 'מה יקרה'

כאשר פחד, ריבוי אפשרויות, תוקף, שאל, 'מה יקרה', למשל, 'מה יקרה אם לא יהיה לי כלום מה לאכול', מלפפון אחד תוכל לקבל וכבר יש לך וודאות אחת. עכשיו תתחיל להתמודד.

יציאה מגלות ע"י זעזועים

א. מיוס בגלות ואותות ומופתים מזעזעים ומעוררים לצאת מן הכלא.

ב. פחד, מזעזע ומנער, לכן, בחר יעד מפחיד, שירגש אותך.

ואל תשאל, 'איך אירשנה' ? לך אך היעד.

ג. בחר יעד גדול ומאתגר, גם ברוחניות.

ד. כדאי ליוזם זעזועים.

צא לטיולים מנטליים (רוחניים), דבר עם אנשים, סע לצדיקים. כך תיהפך לבן חורין.

הדרך ליעד

א. הדרך ליעד, נבראת מתוך היעד, לא מאין שאתה הולך.

ב. בנקודת המוצא, אתה סגור בכבלי האי וודאות.

ג. לכן, במקום מוצאך, יקיפו אותך פחדים וחששות. היעד יגדיר לך את הדרך.

ד. כל צעד הוא יעד ביניים.

לסופר, אין בתחילת הכתיבה, את כל הספר. הספר כותב את עצמו דרך הסופר בס"ד.

בחירת יעד והגשמתו

בחר יעד מפחיד, שיהיה נחשק ועשה צעדים אל היעד הנבחר.

התקדם בצעדים, שכל אחד ידייק את הבא אחריו.

הדרך יכולה להפחיד, לך עם הפחד. זכור, שגם עד הצעד הנוכחי היה פחד והתגברת.

סכנת היציאה החוצה

בחוץ, נפגוש את מחלישי הדעת, שתוקעים אותנו, הערב רב.

הערב רב, המתלוננים, הורסי המוטיבציה.

רק חבר טוב, יבין את הגלות והאילווצים שלך.

לכן, בחר את החברים שלך : אל תשתף ספקנים.

התייעצות

א. התייעצות, רק בברור היעד.

ב. בדרך צריך רק חיזוקים ומוטיבציה. לאחר שבחרת יעד, התייעצות רק מזיקה.

ג. התייעצות נקיה : בלי חוויות אישיות של המייעץ (אין דעותיהם שוות), רק מידע.

ד. אם לא הולך לך בדרך ליעד, חפש דרכים אחרות אליו, אל תוותר על הגשמת היעד.

מועצת הביטחון שלך

בחר חבר טוב : שיכול להזדהות אתך, שאוהד ומפרגן ולא מוכיח.

צא מגלותך. בחר יעד מאתגר ומרגש, החל לצעוד והדרך תתברר.

כביכול 'למנוע' אותנו, הוא זה שיכול לשמש כ'מניע' אותנו, אם רק נשנה את ההגדרה שלו. אין צורך לבטל את הפחד, אלא רק להשתמש בו בכיוון ההפוך. הפחד, כפי שראינו, מציג את חוסר הודאות, וזו עובדה. אך אם עד היום הסתכלנו על הפחד 'מבפנים' והוא היווה עבורנו את ההגדרה של איפה מותר לי להיות ואיפה הקו שאותו אסור לי לעבור, אפשר לשנות אותו לצד ההפוך לגמרי.

אם אני מרגיש פחד כלפי יעד מסוים, סימן שהיעד הזה ממקם מחוץ לעזור המוכר. ואם כך, במקום שהפחד יסמן לי שעד כאן הקו שמותר לי לעבור, הוא יכול להיות זה שמספר לי איפה באמת נמצאת החירות שלי. אם היעד הזה מעורר בי פחד, כנראה שהוא אכן נמצא מעבר לגבולות המוכר, ואם כך, זהו בדיוק המקום אליו אני חותר. שהרי המקום המוכר הוא זה שבתוכו אני תקוע ונמצא בגלות, איך אדע אם כן איפה זה כבר לא מוכר וממילא כבר לא גלות? בדיוק במקום שבו אני חש פחד...

אנשים שעוסקים בתחום הכלכלי, רגילים לשאול בנאדם: כמה היית רוצה להרוויח בחודש? בדרך כלל אנשים אומרים סכום מאד מוגבל, שאמנם מעבר לרמה שהם רגילים אבל לא מדי הרבה מעבר. ואז הוא חוזר ושואל: זהו? זה מה שאתה רוצה? והתשובה היא: בוודאי שאני רוצה יותר, אבל פוחד לחשוב על זה. וכך גם ברוחניות.

מעשיות משנים קדמוניות

רגע של חתונה

מעשה יג [פרק ו]

לכל אחד יש במוחו ילד וילדה, שהם הדעת והאמונה • כל עוד הוא משוטט ומקושש רעיונות יפים, הוא לא מצליח לחבר ביניהם ולבנות ייחוד • רק ברגע של חתונה והתמסרות, מתחיל הטיפור האמתי.

התשובה היא שהיה כאן מישהו שהעדיף לוותר על התמימות והפשיטות, ובעקבות כך אבד את תכסיסי המלחמה ואת המלחמה, וזה מה שהביא את הבריחה. אבל את זה איננו זוכרים, אלא רק פוגשים את עצמנו בעיצומה של הבריחה, ואחרי שאבדנו את הבן ואת הבת.

הילד והילדה הם הדעת והאמונה, שהם שני חלקים שנמצאים תדיר בנפש האדם. בנקודה זו רבינו חודר כביכול לתוך המוח של בן המלך, ומתאר את מה שקורה שם בפנים. מה שקורה שם, הוא בריחה ובהלה גדולה, שבמרכזה נאבדו שני החלקים של המוח - הדעת והאמונה - שאמורים להיות במקומם ולחיות באחדות. המיוחדות של נשמה יהודית, היא היכולת לחבר את שניהם ולהביא אותם לייחוד, ורק לכן אנו יכולים לומר לשם ייחוד ולפעול פעולות נפלאות.

הופעת הבעטלרים

הבעיה היא כאשר הם נאבדים, ולא מצליחים להזין זה את זה. כשהם ביחד, לפעמים הדעת היא דומיננטית ולפעמים האמונה, אך בכל אופן הן מזינות זו את זה. כשיש בריחה ובהלה, הם אמנם עומדים זה לצד זה, אבל שניהם רעבים ולא מצליחים לפרנס את עצמם. וזה מביא אותנו לחיות בצורה אבודה, כשמצד אחד לא מצליחים להחזיק באמונה פשוטה ותמימה, ומצד שני לא יודעים איך לבנות את הדעת.

בשלב זה מגיעים הבעטלרים בזה אחר זה. הם נותנים להם לחם לאכול כדי לשרוד, אבל מסרבים לקחת אותם אתם, כי הם עדיין לא כשירים לכך. הם רק מברכים אותם, והברכות

מדור זה אנו לומדים את המעשה 'משבעה בעטלר'ס' (קבצנים), שהוא המעשה השלש-עשרה והאחרון בספר 'סיפורי מעשיות'. הספר הזה, למרות ואולי דווקא משום שהוא עוסק במעשיות, יש בו הארה גבוהה מאד, ומחמת גבוהותה יש בכוחה לרדת גם למטה מאד, ולהאיר את החיים ברובד הכי פשוט והכי מעשי.

הנפילה ובריחה

תחילת המעשה עוסק במלך שמסר את המלוכה לבנו בחייו, ותוך כדי השמחה הגדולה שערך עבור כך, הוא מבקש ממנו בקשה מופרכת. הוא מספר לו שהוא עתיד ליפול מהמלוכה ומבקש ממנו להמשיך להיות בשמחה למרות זאת. ואכן, בהמשך המעשה בן המלך נופל לחכמות ואפיקורסות ובעקבות כך מאבד את תכסיסי המלחמה וממילא את המלוכה.

המעשה ממשיך, כביכול בלי קשר, ומספר על בריחה שהייתה באיזו מדינה, ותוך כדי בריחתם הם עברו ביער ושכחו שם ילד וילדה כבני ארבע וחמש. רבינו לא מספר מה עלה בגורלו של בן המלך, ומאידך לא מספר מה היה הרקע של הבריחה, אבל ניתן להבין שהבריחה בעצמה היא תוצאה של הנפילה מהמלוכה.

הסיבה שהדברים לא נאמרו בפירוט היא, משום שזה מייצג בדיוק את מה שקורה בעולם. אנו חיים בעולם, בו אנו תמיד יודעים רק מה קרה, אבל לא למה ולא מה קדם לכך. אנשים מספרים על מפץ גדול שארע מתישהו. ובכן, נניח, אבל מה קדם לכך ואיך זה קרה? אפס. גם אדם בעצמו רק יודע שהוא רדוף אבל לא יודע למה.

הללו מכניסות אותם למסלול של חיפוש ובעטלריות, ומתוך כך הם מחליטים ללכת ליישוב, פוגשים בתים ואנשים, ומגיעים לנקודה בה הם מחליטים להיות ביחד.

כך בדיוק נראה המסע של יהודי כשהוא פוגש את האור של הצדיקים, האור של שבעת הרועים. בתחילה אדם בכלל לא מחפש את זה, אלא רק מחפש לשרוד. החיפוש מתחיל ממקום מאד ספונטני של רעב ורצון לשרוד, ואז הוא

מתחיל לפתוח כל מיני ספרים ולבקש ברכות. בתחילה זה עוד לא נכנס לתוכו, רק חופף עליו מבחוץ. הצדיקים מעניקים ברכה אבל עוד לא מזמינים אותך פנימה. הברכה מעוררת בך פליאה, כפי שהילד והילדה התפלאו על היותו עיור וחרש וכו', והפליאה היא פתיח נפלא למה שיבוא בהמשך.

וכאן מגיע השלב של החתונה:

”פעם אחד היה יריד גדול באיזה עיר גדולה, והלכו לשם הבעטלירש, ואלו הבנים הלכו גם כן לשם, ובא על דעת הבעטלירש שישדכו את אלו שני הבנים, שישאו זה את זה, ותכף שדברו זאת קצת בעטלירש, הוטב הדבר מאד בעיני כולם וגמרו השידוך.”

בחור או נשוי

השלב שבו החליטו לחתן אותם זה עם זה, הוא שלב מאד מרכזי וקריטי בו אדם באמת נכנס פנימה. רבינו אמר "אלי באים רק עם טלית" (דהיינו רק אדם נשוי). בחור ונשוי מבטאים שני מצבים של עבודת ה'. כולם מחפשים עבודת ה' ורוצים להיות טובים, אבל יש הבדל חריף בין מי שסתם משוטט במגרש הזה שנקרא עבודת ה', לבין מי שכבר נמצא בפנים וכבר יש לו עניין במקום הזה.

להיות בחור זה להיות תלוש ולא מחובר באמת. מתעניין, טועם, מבקר, אבל לא מוכן לכרות ברית. וכך אדם מטייל לו להנאתו - לפעמים עם דעת ולפעמים עם אמונה, אבל לא מוכן לעשות ברית וייחוד ביניהם. רק כאשר נהיית חתונה, אתה נהיה קשור באמת לסיפור, ומתחילים לפעול מהלכים של תיקון ובניה. וכך היה כאן במעשה, בתחילה הם רק החליטו להיות ביחד, ולקושש יחד מעות ואוכל, וכעת הם מתקדמים ומחליטים להתחתן. זהו השלב שבו אדם נכנס באמת לתקן את עצמו ואת הבריאה.

אין דבר שמורגש בנפש האדם כמו ההבדל בין ייחוד לאי-ייחוד. יכול להיות חיים של שני בני אדם שקרובים מאד זה לזה, אבל ההבדל בין מצב של ייחוד לבין מצב שאינו כזה, הוא עצום. הכל יכול להיות דומה אבל הכל שונה.

יכול להיות שיש את כל המרכיבים אבל עדיין אין כלום. ההבדל בין מצב בו אדם מקושש דיבורים ורעיונות ומשלים והתחזקויות, לבין מצב בו הכל הופך להיות אתה, ואתה הופך להיות חלק מהעניין - הוא שמים וארץ.

כשאין לך בית, אתה משוטט. פעם מבקר כאן ופעם שם, אבל אתה לא בונה כלום ולא מקדם מאומה. כשיש לך בית, כל מה שאתה עושה קשור לבית הזה, ואתה עסוק בבנייתו וטיפוחו. הנקודה הזאת היא נקודת השכינה שבכל אחד, והיא הנקודה הכי מהותית ועמוקה ומשמעותית שיש בנפש היהודי. כמו מישוהו שחסר לו משהו מאד ספציפי, ששום דבר לא ימלא אותו ולא יצליח להרגיע אותו, מלבד מה שקשור לנקודה הספציפית הזו. זה נקרא ייחוד. יכולים להיות הרבה צורות וגוונים איך למלאות את זה, אבל הכל מחובר סביב לדבר הזה ותו לא.

בקשה ומציאה

וזה מה שצריך כדי לקבל את הארת הצדיקים. הצדיקים אינם בודקים בציציות של כל אחד, אם מגיע לו או לא. אבל הם כן בודקים אם הוא מחפש או לא. רבינו אומר שכל האבדות של חלקי הנפש שלנו נמצאים אצל הצדיק, וצריך לבוא אליו לבקש את זה, ואז הצדיק בודק אם אינו רמאי. לא להיות רמאי איננו מדרגה, אלא גישה פשוטה וכנה של 'באמת חסר לי', ולא של 'באתי להשתדרג ולחפש עוד משהו'...

מעשיות משנים קדמוניות

אותו הוא מחפש להרוות, וימקד את חיפושו רק בנקודה הזאת ולא בשום דבר אחר. הוא יכול להמשיך לקרוא את אותם ספרים, וליהנות מאותם רעיונות ומשלים לפרשת שבוע, אבל לא ממקום של שוטטות אלא ממקום של צמא שמחפש רוויה.

כשאדם מתחיל להרגיש חסרון, זה אומר שהוא שייך למשהו. וכשהוא מחפש וכורת ברית עם המשהו הזה, הוא כבר לא פלג גופא אלא אדם שלם. אדם שלם אינו זה שהגיע לכל המדרגות, ונקי מכל חטא, אלא אדם שמהלך עם קופה של חסרונות, ולא מוותר עליהם. הוא קשור אליהם, מחובר אליהם ומחוייב אליהם. זה קורה כפשוטו כשאדם מתחתן, וזה קורה גם בעבודת ה'. זו הנקודה שבה הכל מתחיל להיות 'על אמת'.

הצדיקים לא פתחו מוזיאון שבו ישנם מוצרים רוחניים, והם לא סתם מסרו נפשם והסתכנו כדי להביא את האוצרות הכי גדולים בעולם, הם לא עשו זאת בשביל תערוכת רוחניות, שתרגש ותצמרר אותך, אלא בשביל להביא לנו רפואת הנפש, ולפעול משהו אמתי לתיקון העולם. ולכן, אם אתה מחפש, כל הבעטלרס יעמדו לרשותך, ויעשו הכל כדי לסייע לך. אבל אם לא אתה מחפש, לא תקבל מהם כלום.

הרגע בו אדם מבין שהיהדות והקשר עם ה' הוא ברמה של הרי אתה מקודשת לי, שאליו הוא משוייך ומקושר בכל נימי נשמתו, זה הרגע בו הוא מתחיל תהליך אמתי. לא בהכרח שבו ברגע הוא יהיה צדיק, אבל הוא יהיה בעטלר, ויתחיל להרגיש את החסרון האמתי

” אבל איך עושין להם חתונה? ונתייעצו, באשר שביום פלוני יהיה סעודה של יום הולדת המלך (שקורין "מינינים"), וילכו לשם כל הבעטלירש, וממה שיבקשו לעצמן שם בשר ולחם, מזה יעשו חתונה, וכן היה.

והלכו לשם על המינינים כל הבעטלירש ובקשו להם לחם ובשר וגם קבצו מה שנשתייר מן הסעודה בשר ולחם שקורין "קוליטש" (חלות גדולות מיוחדות לשמחות), והלכו וחפרו בור גדול, שיהיה מחזיק מאה אנשים, וכסו אותו עם קנים ועפר וזבל, ונכנסו לשם כולם, ועשו שם חתונה לאלו הבנים הנ"ל, והכניסו אותם לחופה, והיו שמחים שם מאד מאד, וגם החתן והכלה היו שמחים מאד.

העולם, ואז גם האדם הפרטי יכול לתפוס טרמפ, ולהתחיל את תהליך התיקון האישי שלו. מי שמרגיש שהוא פשוט מדי ולא יכול להתחדש, עליו לתפוס את ההזדמנויות הללו בהם העולם הגדול מתחדש, או שקורה אירוע בכל משמעות, ומהשיריים של האירוע הזה אתה יכול לעשות חתונה פרטית גם כן.

את החתונה הם עשו בבור, אותו הם כיסו עם קנים ועפר וזבל, וזה מרמז על חג הסוכות, בו אנו נכנסים לתוך הסוכה ומכסים עצמנו בפסולת גורן ויקב, ושם באים השבעה אושפיזין שמקבילים לשבעת הבעטלרס שהופיעו כאן בחתונה. הבור הזה הכיל מאה אנשים, שרומז על מאה אורות של הסוכה, שהן אורות הבינה, כמוכא באריו"ל. הכת היחיד

איך עושים חתונה?

ברגע שיש חתן וכלה, כל השפה משתנה. פתאום הם מגלים שחופך מסתם סעודות וארוחות, יש משהו הרבה יותר משמעותי, שהוא יום הולדת של המלך. יום גינוסיא דמלכא, שרומז על ראש השנה, שבו נולדת מדת המלכות, ומתחיל להיבנות ייחוד. שם, ביום הולדת המלך - אפשר לקושש דברים יותר משמעותיים מסתם אוכל של יום יום או בריתות וסעודות.

ויש בזה סוד גדול. כי לפעמים אדם לא יכול להתחיל את התיקון הפרטי שלו, וההזדמנות שלו לעשות זאת הוא דווקא כשקורה משהו גדול, כמו ראש השנה שהוא תיקון של כל

מעשיות משנים קדמוניות

גם אם אתה בעצמך לא במצב מתוקן, אתה יכול לנשנש מהשלימות של מי שמסוכך עליך.

שמחה אמתית

זה גם הסוד של שבת. כשאנו נכנסים לשבת, אנו עדיין רדופים מהבלגן והמאבק של כל השבוע, ואז אני רוצה להתמסר אל הקדושה אבל לא יודע איך. כי אני שומע בפנים של קולות של 'אתה לא מתאים לזה'. ולכן אנו אומרים 'פרוס עלינו סוכת שלומך' - ה', בבקשה תפרוס עלי סוכת שלום, שאומרת: זה לא קשור לאיפה אתה נמצא, אלא יש עליך כח גדול יותר שמסוכך עליך, ואתה פנוי להתמסר לשלום, לאמונה ולקדושה

שיכול להכיל את הדעת והאמונה גם יחד, זו הסוכה. שיש בה הארת הבינה שנקראת 'אמא דמסככא על בנין'.

כדי להגיע לייחוד, צריך שקט ושלווה. כל עוד נמצאים במאבק ומלחמה, אין אפשרות להסתכל אחד לחברו פנים בפנים, אלא צריך לעמוד זה לצד גבו של זה, כדי להילחם ולהתגונן. המצב הזה מכונה בשם 'אחור באחור'. וזה המצב שלנו בדרך כלל, אלא אם כן אנו נמצאים בסוכה, בו מישוהו מגן עלינו ואנו יכולים לתפוס אויר ולהסתובב פנים בפנים. זה האור של הסוכה, וזה גם האור של הצדיקים; מישוהו גדול שרוכן ומסכך עליך, ואז,

” והתחילו לזכור החסדים שעשה עמהם השם יתברך בהיותם ביער, והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד, איך לוקחין לכאן את הבעטליר הראשון העיור, שהביא לנו לחם ביער, ותיכף ומיד, בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטליר העיור, ענה ואמר: הנני, הנה באתי אצלכם על החתונה, ואני נותן לכם מתנה לדרשה, (שקורין "דרשה גישראל") שתהיו זקנים כמוני, כי בתחילה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת כמתנה גמורה לדרשה, שתהיו חיים ארוכים כמוני.

ואתם סוברים שאני עיור, אין אני עור כלל, רק שכל זמן העולם אינו עולה אצלי כהרף עין (ועל כן נדמה כעיור, כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם, מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו כהרף עין, על כן אין שייך אצלו הסתכלות וראיה בזה העולם כלל), ואני זקן מאד, ועדיין אני יניק (צעיר מאד) לגמרי (היינו "יונג"), ולא התחלתי עדיין לחיות כלל, ואף על פי כן אני זקן מאד, ולא אני בעצמי אומר זאת, רק שיש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול, ואספר לכם מעשה, כל זה הוא דברי העיור הנ"ל.

התפרקה, וכאן, מתוך המרה שחורה וכל מה שהם עברו, הם הגיעו לשמחה אמתית שאינה תלוי בשום תפאורה.

וכאן הם מתחילים להבין למפרע מה באמת קרה להם ביער, ואיזה הארה נפלאה הם קבלו מאותם קבצנים. זה קורה לכל אחד. באותו רגע בו הוא קיבל את ההארה, ייתכן שהוא לא היה כשיר כדי להבין מה קרה כאן. אבל כשהוא מגיע בהמשך לנקודה כלשהי של ייחוד ושל שלום, הוא תופס למפרע מה באמת הוא קיבל, ואז הוא מתחיל להתגעגע איך אני מעתיק את זה לכאן. ואז מגיעים שוב הבעטלרס, ולוקחים אותו יחד אתם. ■

בתוך החתונה הם היו שמחים מאד, וכאן זה חוזר לתחילת המעשה. בכותרת המעשה אמר רבינו 'אלמד אתכם איך היו שמחים', ובהשמה כתוב 'איך היו שמחים מתוך מרה שחורה'. וכאן, בנקודה זו בדיוק, זה החל לקרות.

נראה לכאורה שהסיבה שאיננו שמחים, קשורה לעובדות ולנתונים. וכל אחד משוכנע שאם רק יחליפו את התפאורה של העולם ושל חייו, הוא יהיה שמח, אלא מה. וזה מה שהיה נדמה בתחילת המעשה, שכאשר המלך אכן מוסר מלכות לבנו, והוא מצליח לכונן את מלכותו, זו סיבה לשמחה. אך לא, דווקא התפאורה הזאת

חיים שיש בהם

<<< המשך מעמוד 6

את היום, ופוגש כל כך הרבה פחדים, וכל כך הרבה הסתייגויות, עד שבסופו של יום הוא חוזר למקומו הקטן והחנוק, ומבטיח לעצמו ולעולם שיותר לא יטריד...

אם אתה שמח וטוב לך, אשריך. אבל אם אתה ממורמר מהמצב שלך, וכועס על מי שמעז להתקדם, ואתה עסוק כל היום בלדבר על שינויים שאתה רוצה לעשות ולא עושה כלום - ובכן, הגיע הזמן להעז. אתה לא חייב להגיע ליד, לפחות תצא לדרך. מהיום, הפחד מסמן עבורי את החומה שהייתה מאחורי. אם אני מפחד, סימן שיצאתי מחומת הכלא.

העולם מלא בפחדים, ואם אדם נותן לתחושת הפחד להשתלט עליו, אין לדבר סוף. כשם שמתאוות אפשר להשתגע כך גם מפחדים. אם אדם נכנס לקטע של הפחד, אז כל דבר מפחיד אותו; מפחיד לגדול, מפחיד להתקדם, מפחיד להתחתן ומפחיד להצליח. ואפילו מפחיד לחצות את הכביש ו/או להיות נהג, ובעצם אין דבר שלא מפחיד.

הרפואה לכך היא ההבחנה שהפחד אינו מהדבר אלא מחוסר הוודאות. אדם שפועל להיות נהג, נדמה לו שהפחד הוא מחמת הסכנות שיש בכך. והנה, הוא מתחיל לנהוג וכעבור תקופה הוא מפסיק לפחד. מה קרה? האם הסכנות פחתו?! לא. מה שפחת הוא חוסר הוודאות. תחילה, כל העסק היה בשבילו חוסר וודאות, ולאחר תקופה על ההגה הוא כבר מרגיש בשטח ידידותי ומוכר. נמצא שאם רק תתגבר על הפחד, ותתחיל לעשות אותו, הוא יהפוך להיות מוכר וכבר לא יהיה פחד. ■

אדם נשאל: מה החלום שלך בעבודת ה'? והוא עונה: להיות יהודי פשוט. האם באמת זה כל מה שאתה רוצה? לא, אלא שעל יותר מכך אתה לא מעז לחשוב.

בשתי הדוגמאות, הפחד אינו מהיעד, כי ברור שהיעד הוא חיובי ונחשק. הפחד הוא מהדרך. אם כך, כדאי דווקא כן לדבר על היעד, למרות שהוא מעורר את הפחד. לאו דווקא כי תצליח להגיע אל היעד, אלא כי זה מה שיוציא אותך מהאזור המוכר והנוח, ובאותה מדה גם החונק. הפחד מאפשר לסמן משהו חדש, שהוא לא נמצא באותו אזור שבו הייתי עד היום, ולכן הוא זה שיכול לעזור לי להיגאל.

שטח החירות

איפה שיש פחד, סימן שזהו השטח של החירות. כשאדם מסמן יעדים לא מפחידים, הוא לא זו ולא יוצא לשום מקום, אלא נשאר תקוע באותו מעגל מוכר ולא חדש. רק כשמסמנים יעד גדול בחוץ, במקום שבו יש פחד, אז מתחילה תזווה אמתית, ובפנים מתעוררת התרגשות ורצון לפעול ולנצח. על הפסוק 'ופחד ורחב לבבך' אומר המלבי"ם שבמקום בו יש פחד ישנה מוטיבציה. תחילה מתעורר הפחד ולאחר מכן מתרחב הלב. פגישה עם הפחד פותחת את הלב, ומגדירה את המקום שלא החירות בו לא העזתי להיות עד היום.

במקום לפחד מהזמום של הפחד, להירתע אחרונה ולהתנצל בפניו על שהעזתי לפגוע בו, תשמח לפגוש אותו ולזהות דרכו איפה באמת אתה רוצה להיות. אדם קם בבוקר, ואומר לעצמו בנחרצות: נמאס לי להישאר תקוע, אני רוצה משהו חדש! ואז, הוא מתחיל

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

ר' ייד..

כתבו עליך בפרשה..

בוא למצוא את עצמך בפרשה ולהאיר את החיים
בשיעורו השבועי של המשפיע פה מפיק מרגליות

הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

על החיים וכל מה שמעניין באמת, מתוך פרשת השבוע

להתבונן בפסוקים ולמצוא את עצמך

להקשיב למשמעות המילים ולקבל גישות חדשות לחיים

להרגיש את הפרשה ולשאוב תעצומות

להטעין את שולחן השבת שלך במטעמים חדשים

בימי שני בשעה 20:00

בבית המדרש 'קרוב השם' (שע"י ביהכ"נ איתן הנחל)

רחוב חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג 1

אם יהיו שינויים נעדכן ב'קו כיסופים' 02-664-6201

500 גליונות

הוקדשו לזכות

ישראל מאיר בן אסתר

להצלחה בכל מעשי ידיו

500 גליונות

הוקדשו לזכות

חנה בת חגית

לרפואה שלימה בתשחוי